

Persson sőtartói

Szmirnoff darabra kiszámolt lappal érkezik. Fekete minden holmija.
Vagyis minden fekete, és minden más csak annyira fehér, hogy látható
legyen,
mi fekete és mi nem.
Fel kell hívnom Kopernikust, mert félek.
Félek az egyszerűség erejétől és beláthatatlan következményeitől.
Félek a találkozástól és a szembesüléstől. Félek a haláltól.

Szulejmán kinyitja a mappát, és becsben tartva minden ívet, egyet kiemel,
és fekete tollával írni kezd. Apró állkapcsa néma mozgással kíséri minden
mondatot.
Rajzokat is készít, és a szikár mechanizmusok beindulnak elégedettségükben.
Krózusnak mindent el kell mondanom, amit tudok.
Mindent, hogy megmaradjon, és ne pusztítsa el az ár, amit Szelindek ránk
szabadít.
Elsőként a neveket, amikre emlékszem. Azután az álmokat, hogy legyen
mibe ágyaznom őket.

Sz. a barátom. Jártam a lakásában, és kevés olyan csodálatosat láttam,
mint az ő sarokszobája. A teret plafonig érő könyvespolc felezi meg,
a falat pedig három ablakmélyedés osztja kétszer kétfelé.
Én pazarlásba kezdtem, amikor ő töredékére darabolt mindent, amivel
gazdálkodhatott.
Apró fülkéjében talált rá az ihlet, és lépésről lépésre mindent megtervezett.

Szóval, vége – panaszkodom K-nak. Erre a szabadságra vártunk
kölyökkorunkban,
és most ebbe az egyetlen percbe kell mindent belesűrítenünk, amit tudunk.
Ha erre vágytunk, elértük, és nincs tovább.
Ez a peremvidéken élők bátorsága, és vagyona – összegzi Kronosz a
telefonban.
Kétségbeesetten sorolom a neveket.

Perssonról még hallgatok. Nincs felkészülve rá, hogy megismerje.
Már nem is lesz ideje.
Én alkottam, és a Szultán pusztítja el.

Szókratész befejezi az írást. A szavam elakad.
Kriton rövid jajkiáltást hallat, mintha látná megrémült arcomat,
azután mélységes csönd szippantja be a vonal túloldalán.
A félelmetes lapok fölé hajolok, és nincsen hangom, hogy kiáltsak.
Akiről más nem tudhatott, csak én,
Szmirnoff vakító vázlatán Persson portréja készül.
Amikor mindenre sötétség borul, épp utolsó gondolatomat,
a kulcsfont fölötti sőtartókat rajzolja meg.

Második pecsét

A helyemen áll a szobában valaki,
akit szerethetnék.
Talán egy nő, vagy egy távoli rokon.
Helyettesít a némaságban, és én ráérek
(nincs más választásom) felszívódni a dolgok között,
azok közé a rideg körülmények közé,
amiket gazdátlan bútorok és a lehullott bőr biztosítanak.
Innen egyértelmű lesz, hogy vétlen vagyok,
és az utasítások ellenére nem kell indulnom sehová.

Íme, itt vagyok: gyöngé magyarázat némely áldozatra,
kötődési pont és alkalmi menedék,
és íme, feltörve a második pecsét: bármit használhatsz,
de semmivel sem rendelkezel.

Úgy élek, nem tudom, ki vagy,
de megvárom a reggelt,
és az ablakom előtt megszólítalak.